

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **M. T.**, zastoupené JUDr. Pavlem Jiříčkou, advokátem, se sídlem Drážďanská 106, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 75 Cad 22/2008 - 106,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně podává kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované č. X ze dne 29. 2. 2008; žalobkyně nesouhlasí s tím, že jí byl vyměřen dílčí starobní důchod a požaduje, aby veškerá doba pojištění, kterou dosáhla, byla hodnocena jako doba česká a byl jí přiznán plný český starobní předčasný důchod.

Krajský soud žalobu zamítl a s odvoláním na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložil, z jakých důvodů neshledal, že by bylo namístě napadený správní akt rušit. Žalobkyně byla zaměstnána u organizační jednotky Československých státních drah, jejíž sídlo bylo k rozdělení ČSFR na území Slovenska (jednalo se organizační jednotku Správa přepravních tržeb Bratislava), třebaže místo výkonu práce žalobkyně bylo v Litoměřicích u výkonné jednotky Kontrola přepravních tržeb. Doby pojištění získané přede dnem rozdělení proto v souladu s čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a

Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení (č. 228/1993 Sb., dále převážně jen „Smlouva“) a na něj navazujícím čl. 15 Správního ujednání jsou dobami slovenskými, za které přísluší žalobkyni důchod od Slovenské sociální pojišťovny. Krajský soud své rozhodnutí podrobně odůvodnil a poukázal na opakovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v skutkově obdobných případech (sp. zn. 6 Ads 14/2009, sp. zn. 4 Ads 152/2008, sp. zn. 4 Ads 80/2009).

V obsáhlé kasační stížnosti žalobkyně napadá rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); skutkový stav věci považuje za nesprávně zjištěný, krajský soud údajně nevzal v potaz nové skutečnosti, které stěžovatelka uvedla v řízení o žalobě, a rozhodl podle předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu, která nemůže na její případ dopadat. Z kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatelka má za to, že určujícím datem, k němuž je třeba posuzovat splnění podmínek stanovených shora uvedenou Smlouvou, není 31. 12. 1992, nýbrž den 1. 1. 1993. Odlišuje tak den „rozdělení“ ode dne „zániku“ ČSFR; k tomu obsáhle cituje řadu právních norem upravujících zánik ČSFR, tuto úvahu pak kombinuje s úpravami regulujícími existenci Československých státních drah v souvislosti se zánikem ČSFR, aby dovodila, že dne 1. 1. 1993 měla zaměstnavatele se sídlem na území České republiky, a proto veškeré doby před tímto datem jsou dobami, za které jí náleží plný český starobní důchod. Jádrem její argumentace tkví v tvrzení, že dnem zániku ČSFR je 31. 12. 1992, zatímco dnem rozdělení ČSFR je 1. 1. 1993. Dne 1. 1. 1993 byly jejím zaměstnavatelem České dráhy, státní organizace, Správa přepravních tržeb, Kontrola přepravních tržeb Litoměřice, proto v souladu s čl. 20 Smlouvy jí náleží český důchod. Jiné řešení je diskriminační, neboť pracovala celý život v Litoměřicích; odkazuje na nálezy Ústavního soudu, zejména IV. ÚS 301/05, Pl. ÚS 4/06, navrhuje provést řadu důkazů k pracovněprávním aspektům jejího vztahu k organizaci Československé státní dráhy.

Ke kasační stížnosti podala vyjádření žalovaná, jež doplnila podáním ze dne 1. 7. 2010. Ve vyjádření podala přehled postupů, které při aplikaci Smlouvy ve vztahu k zaměstnancům ČSD Kontroly přepravních tržeb při přiznávání důchodu aplikuje; uvedla, že došlo k určitým rozdílným postupům vůči některým žadatelům o důchod a také k takové judikatuře správních soudů v České a Slovenské republice, jež vedla k nutnosti vést jednání mezi smluvními stranami, jež by vyřešilo příslušnost České a Slovenské republiky k hodnocení zaměstnání bývalých zaměstnanců ČSD - Správy přepravních tržeb Bratislava přede dnem 1. 1. 1993; ministři práce a sociálních věcí obou smluvních stran pak ve smyslu čl. 26 Smlouvy uzavřeli dohodu, podle níž je k hodnocení dob zaměstnání těchto zaměstnanců příslušná za dobu před 1. 1. 1993 Sociální pojišťovna v Bratislavě. Tato dohoda též umožňuje zavést tzv. zprostředkovanou výplatu důchodu, který vyplácí slovenský nositel pojištění, Českou správou sociálního zabezpečení - znamená to, že Sociální pojišťovna v Bratislavě poukazuje slovenský důchod na účet České správy sociálního zabezpečení a tento orgán na základě mimořádného opatření ministra práce a sociálních věcí vydaného podle § 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, vyplácí občanu důchod ve výši, na kterou by měl nárok, pokud by byla Česká správa sociálního zabezpečení příslušná k hodnocení veškerých dob pojištění, a to bez ohledu na skutečnou výši slovenského důchodu. Podmínkou pro toto řešení je trvalý pobyt i pracoviště oprávněné osoby k 31. 12. 1992 na území České republiky a

přiznání a výplata důchodu ze Slovenské republiky (a žádost oprávněné osoby podaná u okresní správy sociálního zabezpečení).

Dále pak žalovaná obdobně jako v řízení o žalobě argumentovala ve prospěch určení příslušnosti k hodnocení dob před 1. 1. 1993 podle sídla Správy přepravních tržeb na území Slovenské republiky.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje následující skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 9. 5. 2007 žádost o starobní důchod před dosažením důchodového věku (tzv. předčasný důchod); žalovaná v říjnu 2007 žalobkyni sdělila, že za doby pojištění získané k 31. 12. 1992 je k rozhodnutí o žádosti a k jeho výplatě příslušná Sociální pojišťovna v Bratislavě, a to podle čl. 20 Smlouvy uvedeného v Příloze III Nařízení Rady 1408/71. Stěžovatelka nato dne 22. 10. 2007 žalované sdělila, že o slovenský důchod žádat nechce a nebude, žádá pouze o český důchod, slovenský nositel pojištění proto řízení o důchodu dne 21. 11. 2007 zastavil. Ve správním spise je založen evidenční list důchodového zabezpečení, na němž za dobu od 1. 1. 1990 do 31. 12. 1992 potvrdily „Československé státní dráhy, Správa přepravních tržeb, Bratislava, Klemensova 8“ příslušné údaje (počet dnů pojištění, náhradních dob a výši výdělků). Dne 29. 2. 2008 vydala žalovaná rozhodnutí, kterým ode dne 14. 5. 2008 přiznala žalobkyni důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 ve výši 3204 Kč; pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 5255 dnů (po 31. 12. 1992) ve slovenském důchodovém pojištění 9953 dnů (do 31. 12. 1992). Přiznaný důchod je tedy tzv. dílčím důchodem. Žalobkyně soudu předložila mimo jiné fotokopii dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 31. 3. 1992, kterou na straně zaměstnavatele uzavírala „Státní organizace Československé státní dráhy, Správa přepravních tržeb Bratislava, Kontrola přepravních tržeb Litoměřice“. O tom, že žalobkyně pracovala v Kontrole přepravních tržeb Litoměřice není žádného skutkového sporu.

Kasační stížnost byla podána oprávněnou osobou, byla podána včas a námitky uplatněné v kasační stížnosti jsou většinou námitkami přípustnými ve smyslu § 104 s. ř. s.; pokud se v kasační stížnosti domáhá stěžovatelka rovněž argumentace, kterou v minulosti užil Ústavní soud v nálezech sp. zn. IV. ÚS 301/05 a Pl. ÚS 4/06, a to formou citací různých částí nálezů, aniž by blíže rozvedla, co z těchto citací pro svůj případ dovozuje, pak jednak Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že ve lhůtě pro podání žaloby žádnou právní argumentaci opírající se o nálezy Ústavního soudu nevznesla, argumentovala (srov. č. l. 1 - 5 soudního spisu) pouze ve prospěch svého názoru, že její zaměstnavatel měl 1. 1. 1993 sídlo na území České republiky, a proto všechny doby pojištění před tímto datem jsou dobami českými a náleží jí proto výlučně český starobní důchod. Dodatečná právní argumentace, která nebyla vznesena včas před krajským soudem (Ústavní soud založil svůj názor na povinnost doplácet ze strany České republiky k úhrnu dílčích důchodů doplatek do výše částek fiktivního důchodu na existenci občanství České republiky, příp. trvalého pobytu na území České republiky) nemůže být účinně uplatněna poprvé až v řízení o kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s.), neboť stěžovatelce nic nebránilo použít tyto argumenty již v řízení o žalobě. Krajský soud v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) a § 75

odst. 2 s. ř. s. měl a mohl přezkoumat rozhodnutí žalované pouze v mezích žalobních bodů. Dále pak, i kdyby šlo o námitky uplatněné včas a řádně, není zřejmo, jaká má být podle stěžovatelky jejich hierarchie. Jestliže by totiž soud přisvědčil stěžovateli v její argumentaci k posouzení sídla zaměstnavatele, pak žádné další argumenty pro příslušnost České republiky k přiznání důchodu za nečeskou dobu pojištění není třeba (pokud by sídlo bylo na území České republiky k 31. 12. 1992, pak jde před rozdělením o dobu českou). Ústavní soud se v minulosti zabýval výlučně případy, kdy žalovaná odmítla k úhrnu dílčího důchodu českého a slovenského dopláct rozdíl do výše „fiktivního“ českého důchodu. V posuzované věci však argumentace mířila výlučně k tomu, aby veškerá doba pojištění byla posuzována jako česká. Závěry judikatury Ústavního soudu by byly aplikovatelné až v situaci, kdy by slovenská i česká strana přiznaly dílčí důchod a poté se zjistilo, že jejich úhrn nedosahuje výše fiktivního českého důchodu. Nejvyšší správní soud proto posoudil námitky kasační stížnosti v rozsahu, v němž byly přípustně uplatněny, a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, popřípadě vady řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. d/ a b/ s. ř. s.) nelze takovéto námitce vyhovět. Krajský soud vyšel z jasně zjištěných skutkových okolností a skutkový stav zjištěný žalovanou v posuzované věci nevyžadoval žádných doplnění. Určující skutkovou okolností totiž v posuzované věci bylo zjištění, kdo byl stěžovatelčiným zaměstnavatelem ke dni stanovenému Smlouvou (otázka stanovení tohoto dne je však již otázkou výkladu Smlouvy, tedy otázkou právní, k níž nemožno vést jakékoliv dokazování) a kde měl sídlo. Poukázal-li krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k řadě případů zaměstnanců ČSD Správy přepravních tržeb Bratislava s místem výkonu práce na území České republiky, pak tak učinil zcela případně; skutkové okolnosti těchto případů jsou totiž zcela identické; odlišnosti existují pouze v tom, jak stěžovatelé postupovali vůči orgánům sociálního zabezpečení Slovenské republiky (někteří měli vyměřený slovenský dílčí důchod, někteří o něj nepožádali a někteří jej dokonce odmítli). Tyto rozdílné okolnosti však pro posouzení věci rozhodující nejsou. Nejvyšší správní soud tak již ve věci sp. zn. 6 Ads 14/2009 (rozsudek č. j. 6 Ads 14/2009 - 41 ze dne 28. 5. 2009; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) v případě stěžovatelky zaměstnané u Kontroly přepravních tržeb Olomouc spadající stejně jako Kontrola přepravních tržeb Litoměřice pod Správu přepravních tržeb jako organizační složku Československých státních drah zapsanou v obchodním rejstříku na adrese Bratislava, Klemensova 8, podrobně vyložil svá zjištění o organizačním členění Československých státních drah a jeho organizační složky Správa přepravních tržeb Bratislava, do níž byly začleněny i útvary Kontrola přepravních tržeb mj. i v Litoměřicích. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje na citovaný rozsudek, jehož závěry v plném rozsahu platí i v posuzované věci. Stěžovatelka také proti těmto skutečnostem v kasační stížnosti ničeho nenamítá, proto její výhrady vůči přezkoumatelnosti rozsudku a skutkovým zjištěním míří na vady, kterými v žádném případě napadený rozsudek netrpí a ani trpět nemohl. Identifikace zaměstnavatele a jeho sídla jako otázky skutkové tak nebylo třeba v řízení před krajským soudem doplňovat. Otázka zápisu organizační složky Správa přepravních tržeb do obchodního rejstříku v Bratislavě také již byla zdejším soudem judikována (srov. rozsudek č. j. 4 Ads 80/2009 - 198 ze dne 15. 10. 2009), a to skutkově i právně, takže krajský soud posuzující stěžovatelčinu žalobu neměl, co by ve věci dále skutkově zjišťoval. Navrhované svědecké výpovědi zaměstnanců Českých drah a. s.

nemohou na takto ustáleném skutkovém stavu ničeho již změnit, neboť v tomto ohledu žádné pochybnosti nepanují. Okolnosti transformace Československých státních drah v období zániku ČSFR z hlediska právního pak, pokud jsou pro posouzení věci určující (ve velmi omezené míře), jsou otázkou právní, o které si musí učinit úsek soud a z tohoto pohledu nejsou jakkoli relevantní výsledky korespondence blíže nespecifikovaných osob či stěžovatelky se zaměstnanci Českých drah a. s.

To, co stěžovatelka napadá z hlediska právního posouzení věci jako stěžejní, je její právní závěr o tom, že z dikce Smlouvy má vyplývat, že sídlo organizační složky jejího zaměstnavatele je třeba posuzovat ke dni 1. 1. 1993, který označuje jako den rozdělení ČSFR, nikoli ke dni zániku ČSFR, tedy 31. 12. 1992. Tuto námitku je nutno podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se s takto originálně právně pojatou teorií zániku České a Slovenské Federativní republiky setkává poprvé. Stěžovatelka tento svůj ústavněprávní závěr nikterak blíže neosvětluje, pouze lze z dikce kasační stížnosti dovodit, že se odvolává na doslovné znění Smlouvy (podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy *„Doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem“*). Jak Nejvyšší správní soud již v minulosti vícekrát osvětlil v případech aplikace této Smlouvy, smyslem čl. 20 bylo rozdělit existující implicitní závazky federálního státu v oblasti důchodového zabezpečení, které se materiálně projeví v okamžiku přiznání důchodu a jeho výplaty. K tomu bylo třeba do Smlouvy vtělit jasné kritérium, podle kterého se rozdělí povinnost přiznat a vyplácet důchod za doby existence federálního státu (a jeho právních předchůdců) na nástupnické státy. Takové kritérium se nutně musí opírat o existenci skutečností, které existovaly k datu zániku společného státu. Opírat dělicí kritérium o skutečnosti, které nastaly jako důsledek zániku státu, je logický a právní nonsens. Česká a Slovenská Federativní Republika zanikla podle ústavního zákona č. 542/1992 Sb., uplynutím dne 31. 12. 1992. Za nástupnické státy byly určeny Česká republika a Slovenská republika; následujícím dnem přešla působnost ČSFR na nástupnické subjekty, čímž se staly nositeli samostatné úplné státní moci na svém území. Hovoří-li Smlouva o dni rozdělení, pak tímto dnem nemůže být jiný den než den zániku federálního státu, tedy den 31. 12. 1992 (poslední okamžik tohoto dne - cit. ústavní zákon stanovil, že stát zaniká uplynutím tohoto dne). Dne 1. 1. 1993 již nebylo co rozdělovat, nástupnické státy se ujaly prvním okamžikem dne 1. 1. 1993 státní moci na svém území (tyto státy existovaly již od 1. 1. 1969 - srov. Jan Filip: Ústavní právo České republiky 1, str. 166 - 167, 4. doplněné vydání, Masarykova univerzita a nakladatelství Doplněk, 2003). Okamžikem, k němuž se upíná kritérium, které si zvolily smluvní strany Smlouvy jako nástroj pro rozdělení implicitních závazků federace v oblasti důchodového zabezpečení, je tedy den zániku federálního státu, tedy 31. 12. 1992. Z výrazu užitého Smlouvou, tedy „den rozdělení“, nelze ničeho jiného dovodit ani jakýmkoli jazykovým výkladem, tím spíše pak jakýmkoli kontextuálním či systematickým. Je skutečností, že krajský soud mohl svůj názor na tuto otázku v rozsudku blíže rozvést, ovšem z jeho závěrů je evidentní, že o datu 31. 12. 1992 vůbec nepochyboval, tak jako o něm nepochyboval kdykoliv v minulosti ani Nejvyšší správní soud a tomu není známo, že by takové pochybnosti snad měly někdy orgány druhé smluvní strany, které Smlouvu rovněž denně aplikují i po vstupu obou smluvních stran do Evropské unie právě v otázce příslušnosti nástupnických států k dobám důchodového zabezpečení získaným v době

existence společného státu. Pro rozhodnutí o tom, zda doby získané do 31. 12. 1992 jsou dobami českými nebo slovenskými je tedy určující, zda organizační složka Československých státních drah, v jejíž působnosti byla zaměstnána i stěžovatelka (Správa přepravních tržeb, Kontrola přepravních tržeb Litoměřice) zapsaná v obchodním rejstříku na adrese Bratislava, Klemensova 8, měla toto sídlo zapsáno dne 31. 12. 1992. Pozitivní závěr o této skutečnosti učinil Nejvyšší správní soud již v řadě předchozích případů zaměstnanců této organizační složky (srov. rozsudky sp. zn. 6 Ads 14/2009, sp. zn. 4 Ads 80/2009, sp. zn. 3 Ads 37/2009 a další) a pro účely posuzované věci lze proto jen na tato zjištění odkázat. Kritérium užití ve Smlouvě pak považuje Nejvyšší správní soud obecně za spravedlivé a vyjadřující územní princip pro dělení závazků zaniknuvšího státu v oblasti důchodového zabezpečení.

V posuzované věci však Nejvyšší správní soud s uspokojením vnímá sdělení žalované, kterého se mu dostalo z doplnku vyjádření k této kasační stížnosti ze dne 1. 7. 2010, v němž byl Nejvyšší správní soud ujištěn, že v případě stěžovatelky, pokud jí bude přiznán dílčí slovenský důchod reflektující doby zabezpečení do 31. 12. 1992, bude, pokud o to stěžovatelka požádá, aplikovat tzv. zprostředkovanou výplatu důchodu, tedy jinými slovy bude vyplácet důchod ve výši, na kterou by měla stěžovatelka nárok, pokud by k hodnocení veškerých dob byla příslušná žalovaná. Toto řešení žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení aplikuje pro ty osoby, které měly trvalý pobyt i pracoviště ke dni 31. 12. 1992 na území dnešní České republiky. Jestliže tedy stěžovatelka požádá o důchod druhou smluvní stranu Smlouvy a poté o zprostředkovanou výplatu důchodu, dosáhne výsledku, jehož se domáhá kasační stížností.

Nejvyšší správní soud si je vědom rozhodovací činnosti Ústavního soudu ve vztahu k Smlouvě; předchozí judikatura Ústavního soudu vyústila pro období před vstupem České republiky do Evropské unie v soustavu opatření na úrovni moci výkonné, v jejichž důsledku Česká republika doplácí (formou různých právních nástrojů) úhrn dílčích důchodů slovenského a českého v případě, že tzv. fiktivní český důchod je vyšší než takový úhrn. V těchto případech rozhodovaných v minulosti však nebylo žádného sporu o místě sídla zaměstnavatele. Ratio argumentace Ústavního soudu tkvělo v tom, že tento postup má být aplikován výlučně z důvodu existence občanství České republiky. Obdobná opatření, jak plyne z vyjádření ke kasační stížnosti v projednávané věci, přijala žalovaná (a další orgány České republiky) v mezidobí i pro případy zaměstnanců Správy přepravních tržeb. Nejvyšší správní soud, jak shora uvádí, považuje taková opatření za účinný nástroj, jak zabránit pocitům nerovnosti zaměstnanců jedné organizační složky bývalé rozsáhlé federální organizace; rovněž zdůrazňuje, že by považoval za nepřijatelné, aby s takovýmito zaměstnanci bylo zacházeno rozdílně, jak se v minulosti stalo v důsledku různých evidenčních pochybení. Pokud by stěžovatelka důsledně v řízení o žalobě a kasační stížnosti trvala na argumentu priority místa výkonu práce a občanství České republiky (což se v projednávané věci, jak shora uvedeno, nestalo), pak by Nejvyšší správní soud byl povinen položit tzv. předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropských společenství, neboť určení příslušnosti státu je součástí právní úpravy obsažené v Nařízení Rady (EHS) 1408/71. Nadto je třeba vidět, že naprostá priorita místa výkonu práce či občanství za současného odmítnutí dílčího slovenského důchodu by v řadě případů občanů České republiky mohlo vést k jejich poškození na výši důchodových příjmů (jejich český důchod bude nižší než úhrn dílčích důchodů slovenského a českého). I z tohoto důvodu považuje

Nejvyšší správní soud za nejvhodnější metodu řešení důsledků zániku federálního státu, které se dotkly života všech jeho obyvatel, respektování kritérií založených Smlouvou a začleněných po vstupu do Evropské unie do evropského práva koordinace sociálního zabezpečení, s dorovnáním do výše fiktivního českého důchodu na základě žádosti (v posuzované věci tedy tzv. zprostředkovanou výplatou důchodu), jako fakultativním řešením. Nelze rovněž nevidět, že tímto způsobem je zajištěno, že důsledky rozdělení společného státu nadále nesou obě nástupnické země, nikoli pouze Česká republika, což lze považovat za spravedlivé, neboť Československé státní dráhy vyvíjely činnost na celém území zaniknuvšího státu.

Z důvodů, které byly podány shora, bylo ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto, že kasační stížnost není důvodnou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatelka nebyla procesně úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá, žalované však toto právo nepřisluší podle výslovného ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. ani v případě procesního úspěchu. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu